

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan ART #3 Feel bad-litteratur

[Introjingle]

Cecilia – Hej och välkomna till *En annan ART*, en kulturpodd som ges ut av oss här på kulturhuset Komedianten i Varbergs kommun! Idag har vi bjudit hit två av våra bibliotekarier, för i kulturhuset ligger också ett stadsbibliotek. Det är Lillemor Åkerman och Kajsa Åberg som har kommit hit idag för att prata om litteratur och speciellt feel bad-litteratur. Välkomna hit!

Lillemor och Kajsa – Tack!

Cecilia – Innan vi börjar fördjupa oss i det här ämnet tänkte jag att ni skulle få presentera er själva, kanske säga några ord om vad ni jobbar med lite mer specifikt och även svara på frågan “vilken art människa är du?”. Kajsa vill du börja?

Kajsa – Ja det gör jag gärna, jag heter Kajsa Åberg och jobbar på stadsbiblioteket här i Varberg. Jag har under ganska många år jobbat med inkluderingsfrågor, integrationsprojekt – språkcaféer men även en del med arrangemangsverksamhet och mångspråk. Man kan säga att det är det jag brinner för, olika kulturer, lära känna nya människor och vikten av att alla är vi olika och vi kan tillföra varandra ganska mycket. Och när det gäller vilken art av människa jag är så funderade jag på vad jag skulle svara på den frågan... Först och främst skulle jag nog vilja säga att jag är en läsande människa såklart, jag läser väldigt mycket. Men jag är också en skrivande människa och en nyfiken människa. Jag är en odlare människa kom jag på, dels gillar jag väldigt mycket att odla i min trädgård och i mitt hem, odla grönt, odla blommor men jag tycker också om att odla relationer och se hur saker kan bli bättre när man tar hand om sina nära och kära och sina kontakter. Att se människor växa ger mig väldigt mycket.

Cecilia – Va fint! Jag hörde först “ordlande”...

Kajsa – Nej, “odlande”... Men “ordlande” skulle man också kunna säga!

Cecilia – Tack så mycket! Lillemor?

Lillemor – Ja, vilken typ av människa är jag? Det kan ta lång tid att berätta men jag tolkade först “Vilken art människa är du?” som vilken typ av konst-människa jag är och då började jag fundera på om man kanske antingen är en “ord-människa” eller en “bild-människa” och att jag definitivt är en “ord-människa”. Jag har alltid läst mycket, skriver en del – ingen roman eller så men jag tycker om

att uttrycka mig i skrift, nästan hellre än att prata. Det här med "bild-människa", jag läste ganska nyligen att det finns vissa människor som inte kan se bilder i huvudet och jag börjar nästan tror att jag är en sådan person som ser saker i ord istället för i bilder. Det är något som jag tycker är intressant och försöker lära mig mer om.

Cecilia – Spännande!

Lillemor – Om man ser till hur jag är som person så tror jag att jag är en osentimental person som inte vill blicka tillbaka för mycket utan hellre titta framåt. Lära mig av det som varit men hellre titta framåt än bakåt.

Cecilia – Nu får jag lära känna er lite bättre, det är roligt. Vill du säga några ord om vad du jobbar med?

Lillemor – Jag har jobbat med programverksamhet under många år här på stadsbiblioteket. Det ingår i programverksamheten att ha boksamtal med personer som kommer hit och jag jobbar i huvudsak mot vuxna och med skönlitteratur.

Cecilia – Skriver du en blogg också, eller har jag missförstått det?

Lillemor – Biblioteket har en blogg som heter *varbergsbibblan* som ligger på Wordpress där jag skriver om det jag läst under många år. Det är en väldigt rolig del av mitt arbete!

Cecilia – Det förstår jag, det får vi tipsa våra lyssnare om, att gå in och läsa bloggen! Okej... När jag frågade er vad ni helst skulle vilja tala om, vilken typ av litteratur så var ni rörande överens om att det var just *feel bad*-litteratur som ni ville prata om. Hur kommer det sig?

Kajsa – Från början så pratade jag och Lillemor om att vi skulle tipsa om vårens böcker, nyheter som hade kommit ut och då föll det sig så att de nya böckerna som vi hade läst var just böcker i den genren som kan kallas *feel bad* exempelvis. Det är ofta de böckerna som jag läser och som jag känner att jag är sugen på att läsa och som ger mig mest, det är det som jag har upplevt hittills i alla fall. Vad säger du Lillemor?

Lillemor – Vi kom fram till att alla de böcker vi hade på våra skrivbord var i denna genre, mer eller mindre. Jag har alltid haft en dragning till den typen av litteratur, den har funnits med mig sedan jag var barn även om det blev mer utpräglat när jag började läsa vuxenlitteratur.

Cecilia – Jag hade faktiskt inte hört detta begrepp tidigare men jag blev direkt förtjust för jag dras också till den typen av genre. Feel good känner ju alla till, det är en stor genre. Men för de som inte vet vad feel bad är för genre, vill ni berätta? Räknas deckare dit eller vad är kriteriet för att det ska räknas som feel bad?

Lillemor – Jag räknar inte in deckare till genren trots att det finns vissa deckare som kvalar in i feel bad-genren. Men i första hand är deckare inte en del av genren, enligt mig. Jag har funderat mycket på själva uttrycket, *feel bad*. *Feel good* kan jag förstå, man läser en bok och så mår man bra av att läsa den men för mig är det inte så att jag läser en bok som klassas som feel bad och så mår jag dåligt av att läsa den. Jag kan må ganska bra av att läsa en sådan bok så för mig är det lite dubbelt, det där uttrycket. Men jag tror att en del som skulle läsa en s.k. feel bad-bok skulle må dåligt av att läsa den.

Cecilia – Vi ska få höra lite om några speciella böcker. Vill du tillägga något Kajsa?

Kajsa – Jag tänkte att vi ska försöka hitta några gemensamma nämnare för de böckerna som vi hade på våra skrivbord och som jag och Lillemor läst nu senast. Jag tycker inte heller att man mår dåligt av att läsa feel bad men ofta är det så att människorna i de här böckerna mår dåligt på ett eller annat sätt. Miljöerna är ofta väldigt mörka, det är karga landskap, hemmen är många gånger torftiga, det är ofta någon form av övergrepp eller traumatiska minnen från barndomen och att allt det här vävs ihop på ett eller annat sätt. En del av de böckerna jag har läst är faktiskt deckare – som du var inne på Cia – eller thrillers, spänningsromaner men de skiljer sig från deckare över lag, tycker jag. De har ofta fler bottnar eller dimensioner som gör att man blir väldigt berörd av de här skildringarna, personerna och miljöerna.

Cecilia – När vi pratade inför det här samtalet så var det någon av er som sa att en komponent i en bra feel bad-bok är att den överraskar, att den inte faller in under en typisk deckare som man kanske kan förutse för att de är strukturerade på ungefär samma sätt. Det tillhör den här genren att bli överraskad på ett otrevligt sätt.

Kajsa – Det kan nog vara så, eller vad säger du Lillemor?

Lillemor – Det håller jag med om och det är därför som jag dras till den här genren. Jag tycker inte om att läsa förutsägbara böcker där jag redan på sida ett förstår att det här kommer sluta lyckligt, till exempel. Det är nog just det att det inte är förutsägbart som gör att jag gillar genren. När jag tänker på skillnaden mellan deckare och feel bad så tänker jag att i deckare så är det ofta ett eller flera mord och så är det en eller flera personer som har begått de här mordena. Det kan vara mycket

död i feel bad också men jag tänker att det snarare handlar om mörkret inom oss alla som kommer till uttryck i feel bad på något vis. Medan i en traditionell deckare så är det en eller två personer som är onda och så ska de sättas dit, för att vara väldigt kategoriserande.

Cecilia – Ja, feel bad kanske tillåter en större komplexitet i jämförelse med en traditionell deckare där det kan vara en tydlig uppdelning mellan ont och gott?

Kajsa – Jag tror att i en del av de här böckerna som är någon typ av deckare men som också ingår i feel bad-genren så skulle man kunna ta bort brottet, mordet eller det som är själva deckarkryddan och boken hade haft en behållning ändå. Det finns något annat som är mer viktigt än deckargrejen i de böckerna, tycker jag. Jag tänker exempelvis på *Silvervägen* och *Ödesmark* av Stina Jackson och *Kåda* av Ane Riel som räknas som deckare.

Cecilia – Ni ska få presentera ett par böcker som ni läst nyligen och berätta om dem men jag blev nyfiken på hur trenden ser ut för feel bad?

Lillemor – Om man tänker på feel good och feel bad så är ju feel good en mycket tydligare genre än vad feel bad är. Jag tror att man kan se på ett omslag huruvida en boka är en feel good eller inte – ljusa, färgglada omslag, gärna med någon kvinna som blickar bort mot något nytt. Medan man aldrig vet riktigt innan man börjar läsa en feel bad-roman om det är det eller inte, om det inte uttryckligen står på boken vilket det gör ibland. Så jag tror att det är en genre som lever sitt egna liv, eller vad säger du Kajsa?

Kajsa – Jag håller med dig men jag skulle kunna tänka mig att det finns någon slags liten trend ändå. Om man tänker på Norrländsk noir, Karin Smirnoff, Stina Jackson och andra författare så har en del av feel bad-litteraturen nästan blivit folklig. Många som tidigare inte läst den här typen av böcker har läst böckerna om Jana av Karin Smirnoff till exempel och tyckt att de varit riktigt bra, väntar nu på en TV-serie. Kanske har de fått upp ögonen för den typen av genrer.

Cecilia – Det finns ju någon typ av allmän trend om man ser till film och serier mot dystopier, ett dystopiskt kollektivt medvetande löper kring jorden idag. Jag tänker att det skulle kunna öppna för att människor blir nyfikna och öppna för en annan typ av litteratur. Men det kanske inte är det som är grundläggande för feel bad, att det ska vara dystopiskt, det låter inte riktigt så när ni beskriver det?

Lillemor – En dystopi skulle kunna vara en feel bad ioförsej men jag ser de som två olika genrer ändå. En riktigt bra feel bad för mig är en realistisk roman, det är ingen framtidsvision eller fantasy

utan för mig är det realismen som är lockande. Även om det kan vara en skruvad realism så finns det ändå en realistisk grund i boken.

Cecilia – Någon slags trovärdighet, kanske?

Lillemor – Ja!

Cecilia – Okej! Men vad ska vi få höra om nu?

Kajsa – Jag tycker det blev en bra koppling – en realistisk trovärdighet. Den kanske inte är så realistisk rakt igenom men en av de böckerna som jag och Lillemor har läst är *Vänligheten* av John Ajvide Lindqvist. Den författaren har tidigare mest skrivit skräcklitteratur, alltså romaner för vuxna inom skräckgenren. Det har handlat om zombies, varulvar och liknande på ett realistiskt sätt i miljöer som Stockholm och Sverige som vi känner igen oss i, ofta förorter. Den här romanen utspelar sig i Norrtälje och författaren har själv sagt att han fick idén till den här romanen när han såg killar i någon förort till Stockholm stå och spela minigolf, några chanserade killar i 25-30 årsåldern. Man märkte att det var ett bra kompisgäng, kanske inte hade kommit så långt i livet, de var lite lätt överviktiga och såg lite slitna ut, kanske hade druckit lite öl men de såg väldigt glada ut. De hade varandra, de klappade varandra på axeln när det gick bra i golfen. Sedan såg han några tjejer, lite lätt överviktiga, jobbade som undersköterskor, det kanske inte hade gått så bra utifrån hur andra såg det men de var nöjda och hade varandra, de var nöjda med sitt liv. Han ville beskriva det vardagliga i en småstad – man växer upp, man kanske stannar kvar, man har varandra, det mesta är ganska bra. Men så händer det något, det dyker upp något och det är det han beskriver i romanen *Vänligheten*. För plötsligt står den en stor gul container i hamnen i Norrtälje, ingen vet var den kommer ifrån och ingen vill kännas vid den. Det går flera dagar, veckor – jag kommer inte ihåg hur länge – innan någon öppnar den, jag ska inte avslöja vad den innehåller för det får den som läser boken själv ta del av men i och med att den öppnas så ändras hela mentaliteten i Norrtälje. Från att människor har varit ganska vänliga mot varandra, schyssta så händer någonting, vänligheten försvinner och vad händer när den försvinner? Författaren beskriver det själv som att vänligheten bland oss är viktig och han beskriver i romanen relationer mellan de här unga vuxna. Jag tycker det som är fint med den här romanen är att det handlar om klassperspektivet, kompisrelationer och vad som händer om man stannar kvar hela livet i en liten stad, vad händer om man åker iväg och sedan kommer tillbaka? Och det tycker jag är en stor behållning av boken. Men sedan kommer det övernaturliga inslagen som kännetecknar John Ajvide Lindqvist, fast det här är inte skräck i den vanliga bemärkelsen. Vad säger du Lillemor, du har ju också läst boken?

Lillemor – Jag har läst den och jag tycker inte att det är en av hans bästa böcker om man jämför med *Låt den rätte komma in* som var hans debut och som jag blev helt golvad av och fortfarande kan gå och tänka på. Den är lite för tjock, den är drygt 700 sidor men det finns något i den här romanen, speciellt relationerna mellan de här vingklippta lite udda individerna som ändå har lyckats hitta någon slags riktning i sitt liv. Men så tappar de bort sig själva, liksom alla i det här samhället. Så det finns ett intressant spår i den här boken, tycker jag. Vad händer i ett samhälle när vi slutar vara vänliga mot varandra?

[Jingle]

Cecilia – Finns det några andra intressanta element i boken eller är det just det sociala, samhällsinriktade och klasskritiska som är det mest intressanta?

Kajsa – Boken är spännande, man frågar sig vad som finns i den här containern, vad som kommer hända och hur kommer det att sluta? Det har nog att göra med att jag som läsare är så van vid att det kommer någonting. Jag känner den här författaren sedan innan och vet att snart kommer det någonting, det bygger upp en spänning tycker jag.

Lillemor – Det finns ett underliggande hot som ingen i samhället riktigt förstår sig på men som påverkar alla mer eller mindre. Det är flera som har varsel av olika slag, som kan höra och se saker. Bland annat finns det en flicka som spelar stor roll på slutet som har en förmåga att se saker som ingen annan kan se. Det ligger mer på den nivån, snarare än att det är "skräck". Den är inte jätteotäck men det finns en spänning och man vill veta hur det går.

Cecilia – Det låter jättespännande och jag ska absolut läsa den. Sedan hade ni en bok som ni båda nyligen läst, eller hur? *Obehaget om kvällarna* av en holländsk författare.

Lillemor – Då tänkte jag berätta lite om den. Det är en förhållandevis ung författare i 30-årsåldern, det är en debutbok och det är helt otroligt att en person kan skapa en sådan här fantastisk bok det första hen gör. Den utspelar sig på den holländska landsbygden, jag tror det är runt sekelskiftet 2000 i en familj som är väldigt starkt religiös, de är medlemmar i reformerta kyrkan. Det som händer i den här boken är att det är en familj med mamma, pappa och fyra syskon där den äldsta brodern drunknar när han är ute och åker skridskor. Huvudpersonen, den som berättar är en tjej på kanske tio år som heter Jas och som tar på sig skulden för att hennes storebror Mattis drunknar. Hon är nämligen rädd att hennes älsklingskanin ska hamna på julbordet och därför ber hon till Gud att ta Mattis istället för kaninen. När Mattis sedan drunknar tar hon på sig skulden och det blir en familj i sönderfall kan man säga. Författaren har sagt i en intervju att den egna familjen förlorade

ett barn och att mycket av denna berättelse bygger på egna upplevelser men det är samtidigt en mycket fantasifull berättelse, som jag ser det. En del tolkar nog den bokstavligt men då blir den nog nästan outhärdligt att läsa. Men jag tror att Jas är en flicka med en väldigt omfattande fantasi och att hon går in i fantasivärlden för att överleva, helt enkelt. Det handlar mycket om att föräldrarna inte klarar av sorgen efter sonen som drunknat och de här barnen blir lämnade ensamma i sin sorg och försöker hitta sätt att navigera i detta. I flera recensioner skrivs det ut att detta är en feel bad-roman och många recensenter har mått dåligt när de läst den men tycker samtidigt att det är stor litteratur för att hen har ett fantastiskt språk, ett fantastiskt bildspråk och en historia som känns trovärdig i all sin fantasifullhet.

Cecilia – Det låter ju verkligen som en bedrift, va häftigt. Men du sa ju innan, Lillemor att du är en ganska osentimental person, vad händer i dig när du läser denna bok? Blir du drabbad?

Lillemor – Ja, drabbad blir jag förstås men samtidigt är det en väldigt osentimental berättelse, jag har svårt för sentimentala berättelser. Den här är inte sentimental alls men det klart den är drabbande, men det är samtidigt så bra litteratur att jag tycker om att läsa den ändå.

Cecilia – Det blir en njutning i det i alla fall?

Lillemor – Ja, jag tror att det var hennes språk, hennes fantastiska bildspråk som först drabbade mig.

Cecilia – Kan vi få höra ett utdrag ur den här boken?

Lillemor – Ja, jag kan läsa ett litet avsnitt där huvudpersonen Jas storebror har gett sig ut för att åka skridskor och Jas får inte följa med, så hon är både arg och besviken. Allt hårdare tryckte jag pannan mot sänggaveln, kände det kalla träet trycka mot min hud samtidigt som jag blundade. Det slog mig ibland att det var konstigt att det skulle vara mörkt när man bad men kanske var det precis som med mitt självlysande täcke, det måste vara riktigt mörkt för att planeterna och stjärnorna skulle lysa och ge skydd mot natten. Antagligen funkade det likadant med Gud. Jag lät mina knäppta händer vila mot knäna och ilsket tänkte jag på Mattis som vid det här laget säkert stod och drack varm choklad vid något av stånden längs banan och hur han röd om kinderna snart skulle skrinna iväg på mildvädret som skulle komma imorgon. Hon på TV med det stora lockiga håret hade varnat för dimma och halka på hustaken, Sankt Nikolaus små svartepettrar riskerade att villa bort sig. Kanske Mattis också, men i så fall var det hans eget fel. För ett ögonblick såg jag mina skridskor framför mig, de kunde lika gärna fettas in, stoppas tillbaka in i kartongen och läggas undan på vinden. Jag tänkte på att jag skulle vara för liten väldigt länge än men att ingen sa till när

man blev stor nog, hur många centimeter på dörrposten som krävdes. Och jag bad till Gud att han skulle vara snäll och låta bli att ta min kanin och ta min bror Mattis istället. Amen.

Cecilia – Där är det ödesdigra ögonblicket som...

Lillemor – Ja, det är nästan den viktigaste passagen i boken för där är ju Jas önskan om att Gud ska ta brodern istället för kaninen som på något sätt gör att hon hamnar i sorg och i en massa skuld, fast hon hade ju hamnat i sorg ändå.

Cecilia – Det är starkt när hon drar paralleller mellan det självlysande täcket i mörkret och stjärnorna och Gud, det finns med en mörk dimension.

Lillemor – Det är en familj som styrs mycket av fruktan för Gud, det är nog den starkaste ledstjärnan som står över allt annat för familjen.

Cecilia – Intressant. Jag tänker att det också måste finnas ett värde i att man lär sig mycket när man läser sådana här typer av böcker, att man får möjlighet att sätta sig in i helt andra perspektiv. Och så är det väl med litteratur över lag, man får sätta sig in i erfarenheter av den mörka sorten som många av oss inte har.

[Jingle]

Kajsa – När ni pratar om *Obehaget om kvällarna*, det är ju så att Jas har en spann under sin säng där hon förvarar två paddor. Dessa två paddor spelar en roll för berättelsen, jag ska inte säga hur men jag kom att tänka på att det vid något tillfälle står i boken "Jag sa till paddorna att kyrkoherden säger att obehag är något gott, att det är i obehaget som vi är verkliga. Jag kom att tänka på det nu för det säger något om obehagets roll i den här typen av böcker, varför läser vi sådana böcker, vad ger det mig som läsare? Man behöver inte må dåligt när man läser en sådan här bok utan det kan vara något positivt också.

Cecilia – Absolut, och för egen del så har jag svårt för feel good-litteratur – utan att förolämpa någon nu – för det känns lite förljuget eller överkligt när det är så mycket fokus på att bygga upp så många härliga och glada känslor. För mig blir det svårt att känna de känslorna om jag inte möts av någon slags trovärdighet och hela spannet av vad det innebär att vara människa. Det kan finnas något i det som gör att det kan kännas upplyftande och värdefullt att läsa sådana här typer av berättelser. Vad tänker ni när jag säger så?

Lillemor – Jag kan känna igen mig i det. Men det är också så att jag gillar att läsa berättelser som

jag inte förstår fullt ut, man blir kanske tvungen att gå tillbaka eller läsa en gång till, läsa vissa avsnitt eller fråga en kollega om denna läst boken. Att boken lever vidare inom mig, en deckare lever inte kvar i mig på samma sätt. Jag vill att den ska vara levande inom mig även efter jag slutat läsa.

Cecilia – Så är det ju verkligen med vissa scener, framförallt med John Ajvide Lindqvist böcker, där lever vissa scener kvar väldigt starkt.

Kajsa – Jag tror att det kräver lite mer av läsaren att ta sig an de här böckerna, kanske inte just John Ajvide Lindqvists böcker men många av de andra som vi kallar för *feel bad*; *Obehaget om kvällarna*, vi har läst *Hundparken* av Sofie Oksanen. Det krävs lite mer av läsaren, det kräver lite mer fokus av läsaren och ibland kan det behövas ett samtal kring boken – som Lillemor var inne på, det är inte alltid självklart hur boken slutar. För många som läser *feel good* så tror jag att det handlar om att det är lättillgängligt, man läser ut en sådan bok och vet ungefär vad det är man får. Man börjar läsa sådana typer av böcker och sedan kanske man behöver hjälp med att... Vi har ju det som uppdrag på biblioteket, att komma med boktips och att inspirera till läsning och hjälpa folk att läsa även den här typen av böcker. Alla ska kunna läsa alla slags böcker och man kanske behöver hitta ett sätt att komma in i nya genrer som läsare.

Cecilia – Har ni några tips på en första bok för någon som aldrig läst den här typen av litteratur och som kanske inte är beredd på allt för mycket obehag men ändå skulle vilja prova på denna genre?

Lillemor – Oj, va svårt. Jag tänker på några direkt men om det är en person som aldrig läst denna typ av böcker tidigare så blir det nog för magstarkt. Nej, nu blev jag helt tom i huvudet...

Cecilia – Men du nämnde en deckarförfattare innan... Norrland Noir?

Kajsa– Ja och jag pratade lite om Stina Jackson, hennes senaste bok *Ödesmark* är absolut inte svår att läsa och den är väldigt spännande och jag sträckläste den i princip i julas. Men för en människa som är van att läsa *feel good* blir nog steget väldigt långt om man ska ta sig an en sådan bok som dels är en liten kriminalhistoria i botten och sedan mycket mörker och svarta ovanpå det vad gäller persongalleri och miljöer. Så det är svårt, vi får nog fundera på detta Lillemor.

Lillemor – Ja och sedan tänker jag att man får acceptera att all litteratur är inte för alla människor heller. Jag tror att det för en del inte skulle gå att läsa de allra mörkaste berättelserna. Jag har haft bokcirklar med klassiker, exempelvis en som hette *Ta himmelriket med våld* av Flannery O' Connor. Du var ju också med då Kajsa och då fanns det människor som inte ville läsa klart. Jag tänker att man får respektera det också, allt passar inte alla.

Cecilia – Diskuterar ni bibliotekarier i Varbergs kommun denna genre i helgrupp någon gång, eller hur ser det ut? Är det just ni två som är nördiga på feel bad?

Lillemor – Nej, det finns ju många som är det, om man tar *Obehaget om kvällarna* som exempel så var det många av oss som läste den ungefär samtidigt och där märkte vi att det fanns ett enormt behov av att prata om den här boken och hur vi hade tolkat vad som hände. Men vi bibliotekarier är ju också väldigt olika, några av oss älskar den här genren och några andra älskar andra genrer.

Cecilia – Det är ju tur det! Vill ni tipsa om några fler böcker eller ska vi gå vidare och prata om den utmaning som ni ska ta er an nu framöver?

Lillemor – Vi kan lite kort tipsa om de andra böckerna vi har läst. Jag kan tipsa om *Shuggie Bains* av Douglas Stuart. Den utspelar sig i Glasgow på 80-talet, huvudpersonen är en ung pojke som heter Shuggie och hans mamma heter Agnes och har grava alkoholproblem. Det handlar mycket om relationen dem emellan och Glasgow på 80-talet, allt som hände där under Thatchers era. Det är en sorglig men också väldigt kärleksfull roman, så angående din fråga om böcker att börja med om man vill läsa feel bad så tror jag att *Shuggie Bains* kan vara ett förslag. Den är sorglig men samtidigt väldigt kärleksfull, en bra kombo.

Kajsa – Vi har också läst *Hundparken* av Sofie Oksanen som kanske egentligen inte är en feel bad per definition men den tar sig an ämnen som verkligen är feel bad. Den utspelar sig delvis i Ukraina och handlar om äggdonation och surrogatmödraskap och kvinnors utsatthet i de här länderna. Den är verkligen läsvärd och Sofie är en mästare på att pussla ihop en roman – små, ganska korta kapitel som vävs ihop som ett pussel. När jag har läst ut hennes böcker är det ofta så att jag vill läsa om dem direkt, det är nästan en slags deckare också. Väldigt spännande och intressant, mycket politik skulle jag nästan säga men det finns också mycket mörker och diskussionsämnen i hennes böcker.

Cecilia – Jag tror vi får nöja oss med det som ni har tipsat om och hoppas på att läsarna på eget bevåg letar sig vidare om de är nyfikna. Det som jag antydde om tidigare, om en utmaning, var något som vi bara pratade om tidigare. Det handlar om att vi alla dras till olika litteratur och att det för er som inte läser så mycket feel good hade det varit en utmaning att göra just det. Att man kanske skulle våga sig på att bara läsa feel good under en period?

Kajsa – Ja, jag försöker ju lansera någon slags “varannan feel good till midsommar” och jag har börjat med det och upptäcker ju att det finns många olika typer av feel good-böcker, många olika nivåer vad gäller innehåll, språk och så vidare. Jag har läst några stycken och jag kommer fortsätta läsa några till, för det var ganska intressant. Några kan jag lägga ifrån mig snabbt, för jag tycker att

de inte går att läsa eller är bra men ibland ger jag det en chans och försätter och kanske till och med läser ut boken. Jag märker att eftersom många av våra besökare och låntagare vill ha den här typen av böcker så finns det ett värde i att ha läst en del och att kunna tipsa, att veta vad det handlar om.

Cecilia – Jag är imponerad, du har redan börjat med det här! Jag tänkte att detta kanske var något ni skulle behöva bygga upp till och göra i sommar.

Kajsa – Jag är, som sagt, ganska nyfiken av mig och kommer fortsätta ett tag till och så får jag se vart det bär hän. Det är lite i studiesyfte men jag ska se om jag kan bli underhållen av det här, men jag vet inte ännu.

Cecilia – Spännande! Lillemor?

Lillemor – Jag måste nog tyvärr erkänna att jag är mycket mer svårflörtad när det gäller denna genre. Kajsa har ju hjälpt mig genom att reservera några böcker till mig, så de ligger på mitt skrivbord och väntar. Jag ska också ta mig an några stycken för jag tror, som Kajsa säger att det är bra att vi bibliotekarier inte bara läser sådant som vi själva tycker om utan också sådant andra tycker om just för att kunna hjälpa till att tipsa om böcker. Men ibland kan jag känna att livet är för kort för att läsa böcker som man inte tycker om så jag är lite dubbel inför det här men jag ska ge det ett försök.

Cecilia – Kul, då får vi se om vi kan få något typ av uppföljningssamtal så småningom. Stort tack för att ni ville vara med i podden, det har varit jätteintressant att få höra om de här berättelserna och jag kommer nog snart ta upp en sådan bok själv. Är det något som ni vill passa på att berätta om eller informera om så får ni gärna göra det nu när ni ändå är “on air”.

Lillemor – Inget mer än att vi hoppas på att vi till hösten ska kunna vara tillbaka med programverksamhet och boksamtal. Vi längtar efter att få möta besökarna! Det är i så fall det som jag skulle vilja avsluta med.

Kajsa – Vi skulle också kunna avsluta med att tipsa om att läsa *Bomullsängeln* av Susanna Alakoski och Wanda Bendjellouls *Dalenglitter* som delvis går in i den här genren. Tanken är att dessa två författare kommit hit i höst på författarbesök under poesi och prosa i oktober.

Cecilia – Spännande, då får besökarna hålla utkik på vår hemsida och i våra kanaler efter det. Tack så jättemycket!

**VARBERGS
KOMMUN**

En annan Art
Textversion
2021-05-25

12 (12)

Lillemor och Kajsa – Tack!

[Samtal övergår i jingle]